

ogsaa viser den Opfattelse, jeg nylig omtalte. Paa Grund af den Stilling, Justitsministeriet indtager til dette Korps, blev der i 1870 og senere i 1890, altsaa under en forholdsvis ny Datum, udarbejdet Regulativer vedrørende Brandkorpset, derunder ogsaa særlig vedrørende Reservekorpset. I Regulativet af 1890 fastsatte Justitsministeriet efter Indstilling, at Reservekorpset bestaar af 400 Mand, altsaa ikke noget meget stort Antal, naar vi se hen til Byens Størrelse og det betydelige Antal kvalificerede, mellem hvilke man kan foretage Udskrivning, og det siges der, at Reservekorpsets Bestemmelse er at benyttes under ekstraordinære Forhold, naar enten en Ildebrand er saa stor, eller der samtidig opstaar Ildebrande paa saa mange Steder, at der er Fare for, at det faste Mandskab ikke tilstrækkelig hurtigt kan dæmpe Branden. Denne Bestemmelse er naturligvis formuleret saaledes af Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse i Henhold til Bestemmelsen i § 5 i Loven af 1868. Skal man nu ophæve Brandvæsenets Reservekorps, maatte man have Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse med. Jeg tvivler imidlertid paa, at den vil gaa ind derpaa, for man kan dog ikke sige andet, end at her foreligger der en Opgave for dette Reservekorps, som der ganske vist efter al Sandsynlighed kun sjældent vil blive Brug for — det maa man i alt Fald haabe —, men som der dog kan blive Trang til som en Nødhjælp, nemlig naar en usædvanlig stor Ildebrand maatte angribe Kjøbenhavn — en, der f. Eks. omfattede et helt Kvarter — eller naar der samtidig maatte være Ild paa forskellige Steder. Som Følge deraf er det ogsaa ganske naturligt, at der for dette Reservekorps maa forefalde Øvelser, for at det i fornødent Fald kan være i Stand til med Nytte at optage sin Gerning. Med Hensyn til disse Øvelser bestemmer § 11 i Instruksen, at enhver Mand af Reservekorpset skal møde til Øvelse og Mønstring, saa ofte, det af Brandinspektøren forlanges i Henhold til det derom af Magistraten udarbejdede Tjenestereglement. Nu kan det jo gerne være, at disse Øvelser ikke ere saa særlig meget værd, eller at de i alt Fald ikke i Lægfolks Øjne anses for særlig hensigtsmæssige, men rimeligt turde det dog være, at de skulle kunne holdes, idet dette jo danner Betingelsen for, at dette Reservekorps overhoved kan handle i Overensstemmelse med sin Bestemmelse; uden Indøvelse vil vel dets Hjælp ikke være meget værd. Jeg tror, det ærede Medlem vil forstaa, at jeg

herefter ikke kan finde Anledning til at tage Initiativet til Forandring, med Hensyn til dette Reservekorps, enten det nu skulde være en Ophævelse af det eller en hensigtsmæssigere Ordning.

Det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (Berntsen) henvendte til mig nogle Bemærkninger vedrørende Brandpolitiloven og særlig opfordrede han mig til at tage hele Spørgsmaalet om Brandpolitiloven op igen. Det har undret mig noget, at denne Henstilling er kommen frem. Den blev motiveret med, at Brandpolitiloven var vanskelig at forstaa og indeholdt mange Uklarheder. Nu er det ganske vist en meget omfattende Lov, den indeholder en Mængde detaillerede Bestemmelser i en stor Mængde Paragraffer, og derfor er det ganske naturligt, at den for Lægfolk maa se noget ubaandterlig ud og maaske ogsaa stundom kan frembyde betydelig Tvivl, men jeg tror dog, at denne Lov ikke hører til de slemme. Jeg tror ikke, at den er vanskeligere ordnet, end man kan vente det af en Lov af saa stort et Indhold, og jeg tror heller ikke, at den frembyder synderlig mange Tvivlsmaal. Ganske vist kan det jo være, at der her som andre Steder er Spørgsmaal, hvor der kan opstaa Tvivl, og hvor det bliver nødvendigt at fortolke, men, som sagt, man kan næppe sige, at denne Lov hører til de uheldige. Det vilde ogsaa være ret underligt, naar man husker paa, at da Loven var henved 30 Aar gammel, blev den her i Rigsdagen gennem et Par Samlinger underkastet en indgaaende Behandling, som jo gav Anledning til Loven af 1ste Marts 1889. Denne blev saa ved Ministeriets Bestemmelse af 30te Marts 1889 kodificeret sammen med den ældre Lov, hvorved man altsaa maatte gennemgaa hele den ældre Lov og foretog Forandringer og Tilføjelser, saa at det maa antages, at man nogenlunde kom ud over de ældre Tvivlsmaal, og det er ikke mig bekendt, at selve de ny Bestemmelser i Loven af 1889 give Anledning til ret mange Tvivl. Ja, vi have for nylig staaet over for et tvivlsomt Spørgsmaal, nemlig Spørgsmaalet om de snævre Skorstene, men med Hensyn til det, udtalte selv det ærede Medlem, at der næppe kunde være nogen Tvivl om Rigtigheden af den af Justitsministeriet i Cirkulæret opstillede Fortolkning. Paa en Tid, da der foreligger saa meget Arbejde for Rigsdagens to Afdelinger, kan jeg ikke finde, at der skulde være Anledning for mig til at gøre denne omfattende Lov til Genstand for en Revision.